

Sygn. akt III CZ 51/07

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa „I.” sp. z o.o.
przeciwko A.M. i B.M.
przy uczestnictwie interwenienta ubocznego po stronie powoda „H.” S.A.
o zapłatę,
po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym
w dniu 29 listopada 2007 r.,
zażalenia interwenienta ubocznego
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...],

**oddala zażalenie i zasądza od interwenienta ubocznego na rzecz
pozwanym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2007 r. odrzucił apelację interwenienta ubocznego po stronie powodowej, „H.” Spółki Akcyjnej, od wyroku tego Sądu z dnia 21 sierpnia 2006 r. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że apelacja interwenienta ubocznego została wniesiona z naruszeniem art. 369 k.p.c. Wniosek o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem wniósł z zachowaniem wymaganego terminu jedynie pełnomocnik strony powodowej. Odpis wyroku z uzasadnieniem został mu doręczony 15 września 2006 r. Interwient uboczny wniósł apelację w dniu 29 września 2006 r. Sąd Apelacyjny podkreślił, że H. jest interwenientem ubocznym niesamoistnym, nie ma zatem do niego zastosowania art. 73 § 2 w związku z art. 81 k.p.c. Złożenie wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem przez stronę powodową nie odniosło więc skutku wobec H. Uprawnienie do wniesienia apelacji przez H. w terminie otwartym dla strony powodowej nie wynikało też z art. 79 zdanie pierwsze k.p.c.

W zażaleniu interwient uboczny zakwestionował zasadność odrzucenia wniesionej przez niego apelacji w świetle art. 73 § 2, art. 79, 80, 81 i 369 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skoro nie ulega wątpliwości, że H. jest interwenientem ubocznym niesamoistnym, do oceny zasadności zaskarżonego postanowienia nie może mieć zastosowania art. 73 § 2 w związku z art. 81 k.p.c.

Zgodnie z art. 79 k.p.c., interwient uboczny jest uprawniony do wszelkich czynności procesowych dopuszczonych według stanu sprawy. Nie jest więc wykluczone wniesienie przez interwenienta ubocznego, jeżeli pozwala na to stan sprawy, także apelacji. Te jednak czynności procesowe, w stosunku do których – tak jak w odniesieniu do apelacji - zastrzeżony jest pod rygorem bezskuteczności określony termin, muszą być dokonane przez interwenienta ubocznego w tym terminie. Bieg tego terminu określa się zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego w stosunku do interwenienta ubocznego. Jeżeli więc chodzi o apelację, określony w art. 369 k.p.c. dwutygodniowy termin do jej

wniesienia przez interwenienta ubocznego należy liczyć od doręczenia interwenientowi ubocznemu odpisu wyroku z uzasadnieniem, a jeżeli interwenient uboczny nie zażądał w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem – od dnia, w którym upłynął ten tygodniowy termin. Nie ma natomiast znaczenia w świetle art. 79 k.p.c. przy określaniu biegu terminu do wniesienia apelacji przez interwenienta ubocznego – jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny - fakt zażądania doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem przez stronę, do której interwenient przystąpił, ani data doręczenia jej odpisu wyroku z uzasadnieniem. Innymi słowy, w świetle art. 79 k.p.c. termin do wniesienia apelacji przez stronę, do której przystąpił interwenient uboczny, nie jest terminem do wniesienia apelacji przez interwenienta ubocznego; termin do wniesienia apelacji przez interwenienta ubocznego należy określić w odniesieniu do niego indywidualnie. Od tej reguły dopuszcza się wyjątek jedynie wtedy, gdy wniesienie apelacji następuje wraz ze zgłoszeniem interwencji ubocznej. Wówczas apelacja powinna być wniesiona w terminie wiążącym stronę, do której interwenient przystępuje (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 października 1968 r., III CZP 80/68, OSNC 1969, nr 6, poz. 106). W sprawie taka jednak sytuacja nie występuje.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., a kosztach postępowania zażaleniowego orzekł zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).